

STUDIU PRIVIND IMPLICAREA MOTIVAȚIONALĂ ȘI REGLAREA EMOȚIONALĂ ÎN PROCESUL PERFORMANȚEI ACADEMICE

THE STUDY ON MOTIVATION INVOLVEMENT AND EMOTIONAL REGULATION IN THE PROCESS OF ACADEMIC PERFORMANCE

Igor RACU, dr. hab., prof. univ.,
UPS „Ion Creangă” din Chișinău
ORCID: 0000-0001-8143-4908
iracu64@yahoo.com

Anca DRANGA (MORARU), drd.,
UPS „Ion Creangă” din Chișinău
ORCID: 0000-0003-2653-9250

Igor RACU, Doctor Habilitatus, University Professor,
“Ion Creanga” SPU of Chisinau
Anca DRANGA (MORARU), PhD student, Romania
“Ion Creanga” SPU of Chisinau

CZU: 159.942

DOI: 10.46727/c.v1.21-22-03-2024.p156-163

Abstract. The present research explores the influence of motivational involvement and emotional regulation on academic performance. Using an empirical approach, it was investigated whether intrinsic motivation is associated with high academic performance and whether high academic performance is correlated with an increased level of recalculation – as a dimension of emotional regulation. We started from the hypothesis according to which intrinsic motivation will determine a more authentic and stable anchoring in the study; a second assumption was that a high level of emotional regulation will allow the student to cope with stressful periods during studies, obtaining a higher academic performance. The results of the analysis indicate that students with higher intrinsic motivation did indeed perform better academically ($p = 0.0001$, $p < 0.01$), thus supporting the initial hypothesis. Moreover, it was found that a higher academic performance is associated ($p = 0.000$, $p < 0.01$) with an increased level of emotional regulation (significantly higher scores for recalculation and significantly lower scores for suppression), also confirming that of second hypothesis. These findings emphasize the importance of intrinsic motivation and emotional regulation in the academic context and its relevance to the overall well-being of students. The implications of these results are discussed in the research.

Keywords: motivational involvement, emotional regulation, recalculation, suppression, academic performance, students.

Introducere

Motivația academică reprezintă forța internă care îi determină pe studenți să își stabilească obiective academice, să își direcționeze eforturile și să își mențină angajamentul în activitățile de învățare și realizare școlară. Este un aspect esențial al comportamentului studenților și influențează în mod semnificativ rezultatele lor academice și succesul în educație [5].

Motivația academică îi determină pe studenți să se concentreze și să își dirijeze atenția și eforturile către activitățile academice relevante pentru atingerea obiectivelor lor de învățare și performanță. Studenții motivați academic sunt mai predispuși să depună eforturi suplimentare și

să facă față dificultăților și eșecurilor într-un mod constructiv, căutând soluții și strategii alternative pentru a-și atinge obiectivele academice.

Motivația academică este asociată cu un nivel mai mare de angajament și implicare în procesul de învățare și în activitățile academice, ceea ce poate duce la o înțelegere mai profundă și la asimilarea mai eficientă a cunoștințelor [5].

Studentii motivați academic sunt capabili să își gestioneze și să își monitorizeze comportamentul și performanța în mod autonom, folosind feedbackul și reflectând asupra progresului lor pentru a-și îmbunătăți continuu performanța.

Factorii care influențează motivația academică pot include aspecte personale (cum ar fi interesele, valorile și credințele individuale), factori de mediu (cum ar fi suportul social) și caracteristicile specifice ale sarcinilor academice sau ale procesului de învățare în sine.

Reglarea emoțională se referă la capacitatea individului de a-și recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții într-un mod adecvat și eficient. Aceasta implică capacitatea de a regla intensitatea emoțiilor, de a-și exprima emoțiile în mod constructiv și de a face față stresului și provocărilor cu reziliență și adaptabilitate [7].

Relația dintre reglarea emoțională și performanța academică a fost subiectul a numeroase studii și cercetări care au investigat modul de influență a abilităților de reglare emoțională asupra succesului școlar și a rezultatelor academice ale studenților[4].

Capacitatea de a regla emoțiile negative, cum ar fi stresul și anxietatea, poate avea un impact semnificativ asupra performanței academice. Studiile au arătat că studenții care au abilități solide de reglare emoțională sunt mai puțin afectați de stresul academic și au o probabilitate mai mare de a face față provocărilor școlare fără a fi copleșiți de anxietate sau frică [1].

Reglarea emoțională poate influența și capacitatea studenților de a se concentra și de a-și menține atenția asupra sarcinilor academice. Studenții care sunt capabili să își regleze emoțiile și să gestioneze distragerile emoționale sunt mai predispuși să aibă performanțe academice mai bune și să obțină rezultate mai consistente în cadrul activităților de învățare [4].

Abilitățile de reglare emoțională pot influența, de asemenea, calitatea relațiilor sociale și interacțiunile studenților în mediul academic. Studenții care sunt capabili să își gestioneze emoțiile în mod constructiv sunt mai predispuși să dezvolte relații sănătoase cu colegii și profesorii și să beneficieze de sprijinul social și emoțional în timpul procesului de învățare [2].

Cercetări realizate [3] evidențiază importanța reglării emoționale în contextul academic și sugerează că abilitățile de reglare emoțională pot fi predictorii semnificativi ai succesului școlar și ai performanței academice. În consecință, dezvoltarea și promovarea abilităților de reglare emoțională în rândul studenților ar putea fi un aspect important al intervențiilor destinate îmbunătățirii performanței academice și a bunăstării lor generale în mediul academic.

Performanța academică se referă la cunoștințele și abilitățile pe care un individ le dobândește prin instruire directă și formală. Aceasta poate fi cuantificată prin intermediul notelor pe care studenții, de exemplu, le obțin pentru fiecare disciplină studiată, iar o medie semestrială s-au generală ne poate ajuta să avem o imagine clară asupra performanței academice a acestora.

În cercetarea realizată de Vasiliu [6] s-a observat că există asocieri pozitive semnificative între performanța academică și factorii de personalitate din teoria social-cognitivă. Asocierile au fost în general moderate, iar puterea statistică – medie, ceea ce a condus la concluzia că efectul obținut este puțin probabil să fi apărut din întâmplare și pare a fi destul de important din punct de vedere practic. Așa cum era de așteptat, cea mai puternică asociere a fost între performanța

academică și factorul autoeficacitate. Acesta a fost considerat, conform studiilor anterioare, ca cel mai bun predictor pentru performanță. În acest caz, concluzia ar fi că motivația poate determina un nivel al performanței, fie că este de natură intrinsecă sau extrinsecă. Strategiile adoptate pentru obținerea performanței, mai mult sau mai puțin independente, pot duce la rezultate similare [6].

Motivația academică este un factor crucial în determinarea performanței școlare și a succesului academic al studenților. Înțelegerea motivelor care stau la baza angajamentului și a efortului în contextul academic poate oferi *insight*-uri importante în ceea ce privește strategiile de învățare și succesul în educație. Un aspect particular al motivației academice este motivația intrinsecă, care se referă la dorința internă de a învăța și de a-și atinge obiectivele personale în domeniul academic [5].

Studiile anterioare au demonstrat că motivația intrinsecă este asociată cu o serie de rezultate pozitive în ceea ce privește performanța academică, precum și cu un angajament mai mare față de învățare și realizare. Cu toate acestea, există încă aspecte neclare în legătură cu natura și direcția acestei relații și cu felul în care motivația intrinsecă poate influența satisfacția generală a individului în raport cu viața [5].

Prin urmare, acest studiu explorează influența implicării motivaționale și a reglării emoționale asupra performanței academice. Utilizând o abordare empirică, s-a investigat dacă motivația intrinsecă este asociată cu o performanță academică mare și dacă performanța academică mare este corelată cu un nivel crescut al recalculării – ca dimensiune a reglării emoționale. În lumina acestor obiective, vom explora diverse aspecte ale motivației intrinseci și ale reglării emoționale, vom examina modul în care acestea pot influența rezultatele academice ale studenților. Prin aceste investigații, sperăm să contribuim la înțelegerea mai profundă a relației complexe dintre motivația intrinsecă, performanța academică și reglarea emoțională, oferind astfel perspective importante pentru dezvoltarea practicilor educaționale și a intervențiilor destinate sprijinirii succesului academic și a bunăstării studenților.

Scop și obiective

Scopul cercetării este explorarea influenței implicării motivaționale și a reglării emoționale asupra performanței academice, utilizând o abordare empirică.

Metodologia

Studiul s-a realizat pe un eșantion alcătuit din 60 de subiecți, studenți la Facultatea de Psihologie, anul I, II și III de studiu. Repartiția în funcție de gen a fost una inegală (42 femei, 28 bărbați).

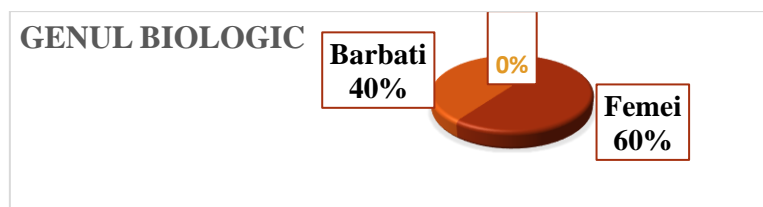

Figura 1. Genul biologic al subiecților participanți la cercetare

Pentru evaluarea performanței academice s-au luat în calcul notele, respectiv, mediile ultimului semestru încheiat, pentru implicarea motivațională s-a utilizat *Chestionarul de implicare motivațională* (IM), iar pentru reglarea emoțională s-a utilizat *Chestionarul reglării emoționale* a lui Gross și John.

Rezultate obținute

Plecând de la prezumpția că există o relație între performanța academică și implicarea motivațională, s-au realizat analizele statistice care să verifice aceste date.

Așa cum ne spune și Chestionarul IM, există 4 dimensiuni sau indicatori ai motivației, și anume: *recunoașterea* și *recompensa* – indicatori ai motivației extrinseci și *plăcerea* și *provocarea* – indicatori ai motivației intrinseci.

S-a observat că mediile (semestriale) care indică performanța academică sunt mai mari în rândul studenților care au o motivație predominant intrinsecă, deci scoruri mai mari pentru dimensiunea *plăcere* și *provocare*; iar studenții care au o motivație predominant extrinsecă, scoruri mai mari pentru *recunoaștere* și *recompensă*, au o performanță academică mai scăzută (medii semestriale mai mici).

Corelația Spearman (neparametrică, conform distribuției anormale a variabilelor) dintre *performanța academică* și *recunoaștere* este egală cu -0.720^{**} , la un nivel de semnificație egal cu 0.0001 , $p < 0.010$. Corelația negativă indică o asociere semnificativă din punct de vedere statistic între performanța academică mare și scorurile mici ale *recunoașterii*, care este un indicator al motivației extrinseci.

Corelația Spearman dintre *performanța academică* și *recompensă* este egală cu -0.793^{**} , la un nivel de semnificație egal cu 0.0001 , $p < 0.010$. Corelația negativă indică o asociere semnificativă din punct de vedere statistic între performanța academică mare și scorurile mici ale *recompensei*, care este un indicator al motivației extrinseci.

Coefficientul de corelație Spearman al relației dintre *performanța academică* și *plăcere* este egală cu 0.744^{**} , la un nivel de semnificație egal cu 0.0001 , $p < 0.01$. Corelația pozitivă indică o asociere semnificativă din punct de vedere statistic între performanța academică mare și scorurile mari ale *plăcerii*, care este un indicator al motivației intrinseci.

Coefficientul de corelație Spearman al relației dintre *performanța academică* și *provocare* este egală cu 0.763^{**} , la un nivel de semnificație egal cu 0.0001 , $p < 0.010$. Corelația pozitivă indică o asociere semnificativă din punct de vedere statistic între performanța academică mare și scorurile mari ale *provocării*, care este un indicator al motivației intrinseci.

Tabelul 1. Corelațiile Spearman dintre cele patru dimensiuni ale implicării motivaționale și performanța academică

		Performanta academica
Performanță academică	Correlation Coefficient	1.000
	Sig. (2-tailed)	.
	N	60
Recunoaștere	Correlation Coefficient	-0.720^{**}
	Sig. (2-tailed)	0.000
	N	60
Spearman's rho Recompensă	Correlation Coefficient	-0.793^{**}
	Sig. (2-tailed)	0.000
	N	60
Plăcere	Correlation Coefficient	0.744^{**}
	Sig. (2-tailed)	0.000
	N	60
Provocare	Correlation Coefficient	0.763^{**}
	Sig. (2-tailed)	0.000
	N	60

Datele statistice oferă informații semnificative cu privire la relația dintre motivația extrinsecă și intrinsecă și performanța academică a studenților.

Corelația negativă semnificativă între performanța academică și recunoașterea ($r = -0.720$, $p < 0.010$) și recompensă ($r = -0.793$, $p < 0.010$) indică faptul că studenții cu scoruri mai mari în dimensiunile recunoașterii și recompensei, care sunt indicatori ai motivației extrinseci, au tendința de a obține performanțe academice mai scăzute. Acest lucru sugerează că o motivație predominant extrinsecă poate fi asociată cu o atitudine mai puțin angajată față de învățare și cu rezultate academice mai slabe.

Pe de altă parte, corelațiile pozitive semnificative între performanța academică și plăcere ($r = 0.744$, $p < 0.010$) și provocare ($r = 0.763$, $p < 0.010$) indică că studenții cu scoruri mai mari în aceste dimensiuni, care sunt indicatori ai motivației intrinseci, au tendința de a obține performanțe academice mai bune. Acest lucru sugerează că o motivație predominant intrinsecă poate fi asociată cu o abordare mai implicată și mai motivată față de învățare, ceea ce conduce la rezultate academice mai bune.

Aceste constatări subliniază importanța motivației intrinseci în promovarea succesului academic. Când studenții sunt motivați de *plăcerea* și *provocarea* aduse de învățarea în sine, ei sunt mai predispuși să fie implicați și să depună eforturi suplimentare pentru a-și atinge obiectivele academice. În schimb, o motivație predominant extrinsecă, bazată pe recunoaștere și recompense externe, poate avea tendința de a submina interesul și angajamentul studenților în procesul de învățare, conducând la performanțe academice mai slabe.

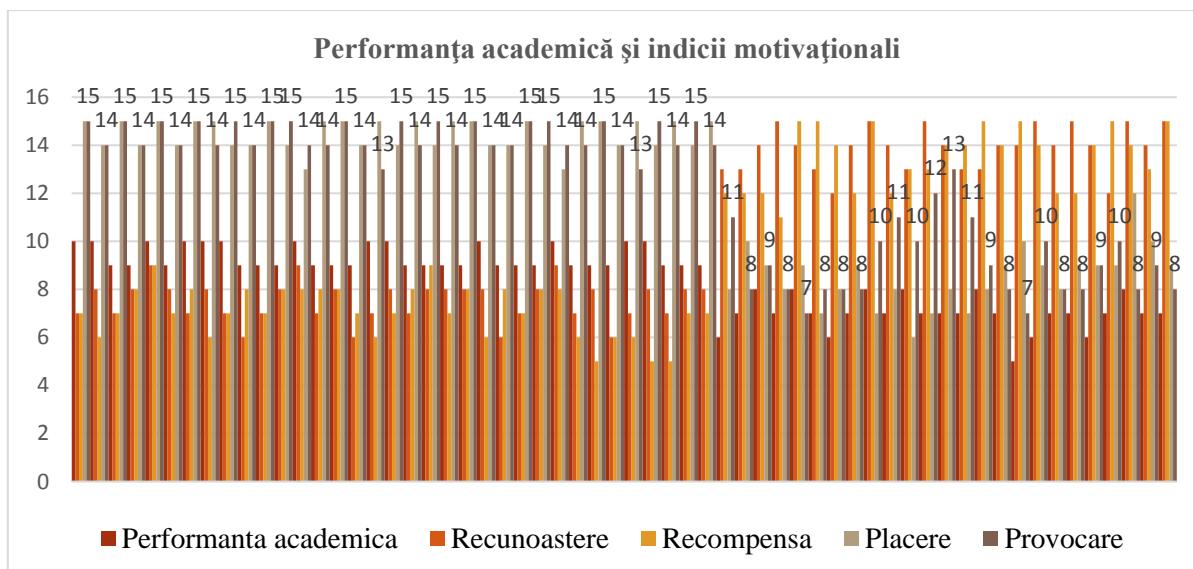

Figura 2. Graficul relației dintre performanța academică și indicii motivaționali

Promovarea și susținerea motivației intrinseci ar putea fi o strategie eficientă în îmbunătățirea performanței academice și a succesului școlar al studenților.

Plecând de la presupunerea că există o relație între performanța academică și reglarea emoțională, s-a observat că mediile performanței academice sunt mai mari în rândul studenților care au o capacitate mai dezvoltată de reglare emoțională. Astfel, studenții cu performanțe academice mai mari au o mai bună capacitate de recalculare, iar nivelul supresiei este mai redus.

Tabelul 2. Corelațiile Spearman dintre performanța academică și cele două dimensiuni ale reglării emoționale – recalcularea și supresia

		Performanța academică	Recalculare	Supresie	
Spearman's rho	Performanța academică	Correlation Coefficient	1.000	0.724**	-0.789**
		Sig. (2-tailed)	.	0.000	0.000
		N	60	60	60
	Recalculare	Correlation Coefficient	0.724**	1.000	-0.803**
		Sig. (2-tailed)	0.000	.	0.000
		N	60	60	60
	Supresie	Correlation Coefficient	-0.789**	-0.803**	1.000
		Sig. (2-tailed)	0.000	0.000	.
		N	60	60	60

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Coeficientul de corelație Spearman dintre *performanța academică* și *recalculare* este egal cu 0.724**, $p = 0.0001$, $p < 0.01$. Corelația este una pozitivă, ceea ce dovedește o asociere între scorurile mari ale performanței și *scorurile mari ale recalculării*.

Coeficientul de corelație Spearman negativ și semnificativ între *performanța academică* și *supresie* egal cu -0.789**, $p = 0.0001$, $p < 0.01$ indică o asociere puternică între aceste două variabile. Această corelație sugerează că studenții care obțin scoruri mai mari în performanța lor academică au, de asemenea, tendința de a avea *scoruri mai mici pentru supresie*.

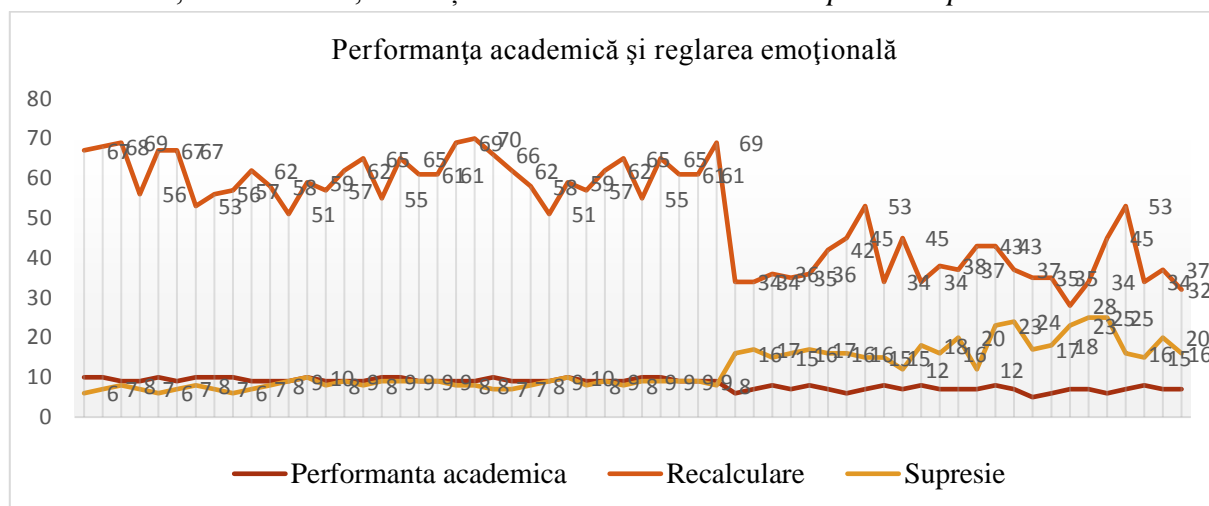

Figura 3. Performanța academică și reglarea emoțională (recalculare și supresie)

Din figura 3 observăm faptul că mediilor mari, mai apropiate de 10, ale performanței acedemice le corespund scorurile mici ale supresiei și scorurile mari ale recalculării.

Recalcularea, ca dimensiune a reglării emoționale, se referă la capacitatea individului de a-și reevalua și reinterpretă emoțiile și experiențele într-un mod pozitiv și adaptabil. Acest proces implică identificarea și modificarea gândurilor și percepțiilor negative sau autodepreciative, care pot afecta starea de spirit și performanța academică. Supresia emoțiilor, ca dimensiune a reglării emoționale, se referă la tendința individului de a reprima sau de a inhiba exprimarea emoțiilor.

Acest lucru poate include evitarea sau ascunderea emoțiilor negative sau dificile, în special în situații sociale sau academice.

Datele indică spre faptul că studenții care sunt capabili să își regleze emoțiile în mod eficient și să facă față provocărilor academice au tendința de a obține performanțe academice mai bune. Acest lucru sugerează că propria capacitate de a recalcula emoțiile și de a adopta o perspectivă optimistă și constructivă poate fi un factor important în promovarea succesului academic și în gestionarea stresului și anxietății legate de învățare.

În concluzie, rezultatele arată că recalcularea emoțiilor reprezintă un aspect important al reglării emoționale în contextul academic și este asociată cu o performanță academică mai bună. Promovarea abilităților de recalculare și dezvoltarea unei perspective pozitive și adaptabile ar putea fi strategii eficiente în sprijinirea succesului academic al studenților.

Pe de altă parte, suprimarea excesivă a emoțiilor poate afecta negativ procesul de învățare și performanța academică. Faptul că există o asociere negativă semnificativă între performanța academică și supresia emoțiilor sugerează că această abordare poate fi dăunătoare și ar putea submina succesul academic al studenților.

Rezultatele semnaleză că propria capacitate de a gestiona și exprima emoțiile într-un mod sănătos și constructiv poate fi un aspect important al reglării emoționale în contextul academic și este asociată cu o performanță academică mai bună.

Concluzii

Studenții cu o motivație predominant intrinsecă, evidențiată prin scoruri mai mari în dimensiunile plăcere și provocare, au înregistrat performanțe academice mai bune, exprimate prin medii semestriale mai mari. Aceasta sugerează că interesul și angajamentul natural față de învățare și realizările personale pot fi factori-cheie în obținerea succesului academic.

În contrast, studenții cu o motivație predominant extrinsecă, reflectată prin scoruri mai mari pentru recunoaștere și recompensă, au prezentat performanțe academice mai slabe, exprimate prin medii semestriale mai mici.

S-a observat și o asociere pozitivă și semnificativă între performanța academică și recalculare. Studenții care obțin scoruri mai mari în performanța lor academică au, de asemenea, scoruri mai mari pentru recalculare. Acest rezultat dezvăluie capacitatea de a reevalua și reinterpretă emoțiile într-un mod pozitiv și adaptabil, care poate fi asociată cu succesul academic.

De asemenea, există o asociere negativă și semnificativă între performanța academică și supresie. Studenții care obțin scoruri mai mari în performanța lor academică au scoruri mai mici pentru supresie. Acest rezultat denotă că aptitudinea de a reprima sau inhiba expresia emoțiilor poate fi asociată cu performanțe academice mai scăzute.

Împreună, aceste concluzii susțin ideea că implicarea motivațională și reglarea emoțională sunt factori importanți în determinarea succesului academic. O motivație intrinsecă susține buna performanță academică, iar capacitatea de a recalcula emoțiile într-un mod adaptabil și de a face față emoțiilor fără a le reprima poate contribui, de asemenea, la succesul academic al studenților.

Bibliografie:

1. BRACKETT, M.A., KATULAK, N.A. Emotional Intelligence in the Classroom: Skill-Based Training for Teachers and Students. In J. Ciarrochi & J. D. Mayer (Eds.), *Applying emotional intelligence: A practitioner's guide* (pp. 1–27). Psychology Press. 2007. ISBN 9781315782935.
2. DAVIS, S.K. et al. Emotion regulation in the classroom: Conceptualization, implications, and research directions. *Emotion Review*. 2018. 10(3), 1–14. DOI:10.1007/s10964-022-01678-2.
3. DWECK, C.S. *Mindset: The new psychology of success*. Ballantine Books. 2006, 320 p. ISBN 978-0345472328.
4. LINNENBRINK-GARCIA, L. et al. Measuring situational interest in academic domains. *Educational and Psychological Measurement*. 2010. 70, 647-671. <https://doi.org/10.1177/0013164409355699>.
5. PINTRICH, P. R., SCHUNK, D. H. *Motivation in education: Theory, research, and applications*. Upper Saddle River, N.J.: Pearson/Merrill Prentice Hall. 2002. 433 p. ISBN 9780132281553.
6. VASILIU, D. Relații între factorii de personalitate din teoria social-cognitivă și performanța academică. In: *Tendințe moderne în psihologia practică*. Chișinău. Chișinău: CEP UPS „I.Creangă”, 2017, pp. 107-117. ISBN 978-9975-46-370-6.
7. ZIMMERMAN, B.J. (2000). *Attaining self-regulation: A social cognitive perspective*. Handbook of self-regulation, Academic Press, 2000. pp. 13-39. ISBN 9780121098902.